

GETSEMANE HAVE

Copyright
by
Martinus åndsvidenskabelige institut

1. KAPITEL

Den fysiske begivenhed

Igennem vor børnelærdom hørte vi første gang om „Getsemane Have”. Vi fik at vide, at det var en lille lund uden for Jerusalem ved foden af Oliebjerget hinsides Kedrons bæk. Og vi lærte, at her holdt Jesus af at dvæle med sine disciple, ligesom det også var her, han tyede hen, da hans skæbne skulle afgøres. Det var her Mesteren tog sit livs tungeste beslutning: om han skulle lade sig korsfæste eller flygte.

For den store masse af mennesker, der lever på religiøs autoritetstro og derfor er uden evne til at stille intellektuelle krav til den bibelske beretning, blev denne begivenhed kun en ydre fysisk efter Bibelens bogstavform, en begivenhed der dybest set kun blev et indre anliggende mellem Gud og

Kristus. For de millioner af mennesker, der har mistet evnen til at tro på de bibelske beretninger og i deres indstilling til livet helt har hengivet sig til materien eller til den materialistiske videnskab, er beretningen om Jesus i Getsemane Have uden betydning.

Ingen af disse to store grupper af mennesker ser den virkelige sandhed om livet, som denne begivenhed i sig selv er beregnet på at give den, der har „øjne, der kan se“ og „øren, der kan høre“. Det er nemlig således med langt de fleste religiøse beretninger fra fortiden, at de på én og samme tid er fortalt som ydre, historiske begivenheder samtidig med, at de rummer afsløringen af eller løsningen på et rent åndeligt problem. Derfor vil den åndeligt uinteresserede kun opfatte disse beretninger som historiske, på samme måde som han opfatter øvrige overleverede beretninger fra fortiden. Det store åndelige mysterium, der skjuler sig bag f. eks. de bibelske beretninger, fatter et sådant menneske ikke, ja ofte aner han end ikke dette mysteriums eksistens.

2. KAPITEL

Den åndelige begivenhed

Anderledes derimod med det åndeligt modne menneske, der i sin udvikling for længst har passeret det rent materialistiske stadium og er blevet fortrolig med, at der eksisterer mere mellem himmel og jord, end det den rent materialistiske videnskab kender til. Et sådant menneske er for længst kommet på sporet af, at de bibelske beretninger udtrykker andet og mere end blot og bar historie. For ham har disse beretninger afsløret sig som udlagte visdomsdepoter, hvor den begyndende sandhedssøger kan finde bekræftelse på sine anelser om løsningerne på tilværelsesmysteriet eller den virkelige og absolutte sandhed.

Hvilken skjult visdom ligger der da bag beretningen om dramaet i Getsemane Have? Den bogstavmæssige beretning fortæller, at Jesus her udkæmpede den sjælekamp, der førte til, at han overgav sig i myndighedernes hænder og lod sig korsfæste, altså i første instans en ren og skær fysisk beretning om, hvor i Palæstina denne be-

givenhed fandt sted. Denne beretning rummer ingen mystik. Tværtimod rummer den en absolut afklaring. Takket være den blev det intet problem for efterverdenen, hvor Jesus blev taget til fange. Og den øvrige del af beretningen, nemlig Jesu sjælekamp, rummer tilsyneladende heller ingen mystik. Den var, set udefra, et menneskes kamp med sig selv om enten at flygte eller tage konsekvensen af sin indstilling og sin livsgerning.

Og dog er det i denne del af beretningen, den indre, skjulte sandhed kommer til syne, thi den viser os, hvorledes et menneske gennem sit forhold til Guddommen er i stand til at kæmpe sig igennem den dybeste sorg, den dybeste modgang og håbløshed og vinde sejr over selve mørkets kulmination. Det er denne kerne i beretningen, der har betydning, idet den gør Getsemane Have til ikke blot en fysisk stedsbetegnelse, som i sig selv intet betyder, men derimod til navnet på en åndelig situation, der betyder alt. Begivenheden i Getsemane Have udgør i virkeligheden en beretning om et åndeligt stadium, i hvilket et menneske kan opnå at besejre frygten for sin egen tilintetgørelse

eller død og uden angst overgive sig til Guds vilje, hvad enten denne så vil fuldbyrdes gennem korsfæstelse eller succes. Tænk hvilket stadium! Tænk således sjæleligt at have overvundet al mørk skæbne og i enhver form for ulykkelig tilstand at kunne hæve sit blik imod Guddommen og være mest lykkelig ved at sige: „Fader! Ske ikke min, men din vilje“! og „Fader! I dine hænder befaler jeg min ånd!“

3. KAPITEL

Den enkeltes „Getsemane”, vejen til indre balance

Det er sandt, at denne tilstand, dette stadium lå så svimlende højt over det almindelige menneskes mentale udviklingstrin, at man faldt for den overtro, at det var ganske uopnåeligt for andre end netop Kristus - „Guds Søn”. Og at den eneste vej til overvindelse af mørket derfor måtte være nåde og tilgivelse ved hjælp af ham, som overvandt stadiet. Derfor skabtes sakramenterne, således at hver den, som tror og bliver døbt, kan blive salig eller opnå indre, åndelig ligevægt. Men da sakramenterne kun kan være surrogater for den virkelige sandhed, måtte der komme en dag, da disse surrogater, der helt var beregnet på den åndeligt umodne, ikke var tilstrækkelige og derfor måtte tabe sin magt.

Udviklingen står ikke stille. Alle mennesker er i kraft af deres evige natur på vej imod en højere form for intellektualitet, end den der har fundet sit foreløbige udtryk i den materialistiske videnskab. Og

vender vi os mod det religiøse område, ser vi, at millioner af mennesker i dag i kraft af den intellektuelle udvikling, de er undergivet, ikke længere formår at blive hjulpet af de sakramenter, dåbshandlinger og øvrige religiøse, suggestive midler, der engang formåede at give dem den indre fred og tryghed, de stadig har behov.

For sådanne mennesker findes der ingen anden vej end den, at forsøge at anvende deres stadig voksende intellektuelle kræfter til fordel for en dybere erkendelse af den sandhed, de stadigt føler eksisterer, men som de nu søger i en anden og langt mere afklaret form, end den religionen har forkyndt dem. Og gennem denne søgen vil det udviklede menneske snart opdage, at begivenheden i Getsemane Have ikke udgør beretningen om en mand på et åndeligt udviklingstrin, der er aldeles uopnåeligt for andre, men tværtimod er en beretning om en åndelig tilstand, der er opnåelig for alle.

4. KAPITEL

Kristus er den urokkelige
model på menneskets
overvindelse af mørket

Sandheden om eller løsningen på mysteriet i Getsemane Have, når det er afklædt for enhver af ukontrolleret følelse påført detalje, er den, at Jesu optræden i alt udgør en modelskabelse for det jordiske menneske. Ligesom han udkæmpede sin kamp i Getsemane Have og besejrede mørket, skal alle mennesker til slut lære at udkæmpe deres kamp med det samme mørke. Intet som helst levende væsen kan leve et andet væsens liv eller tage dets skæbne. Enhver har sit eget liv, som i et og alt er en frugt af dets egne begær. Det kan bygge sit liv op til at være lysende intellektualitet og kærlighed for andre, men selv denne tilstand er jo dets egen skæbne og ikke næstens. Skal næsten opleve den samme skæbne, må denne næste ligeledes selv bygge denne skæbne op. Og her er det, at Getsemane Have eller, som jeg vil foretrække at kalde det: Getsemane, bliver den urokke-

lige model på det højintellektuelle menneskes overvindelse af alt mørke.

Vi ser, at det urokkelige fundament for Jesus i hans overvindelse af mørket, dødsfrygten og rædslen for korsfæstelsen berode på den vældige kraft, der brændte i hans indre, vibrerede i hans nerver og fik hans hjerne til at forme ordet: „Fader”. Og gang på gang ser vi, hvorledes denne kraft får ham til at afsløre for verden, at han selv havde en højere forståelse af, at han i sit liv stod over for en lige så levende kraft, som han selv, en almagt, af hvilken han selv var et barn, en søn. Og hvad eller hvem kunne være større end denne almagt, og hvad eller med hvem kunne han være mere i familie? Hvad var da mere rimeligt, end at han henvendte sig til denne almagt, der var hans fader eller ophav.

Må ikke ethvert væsens intellektualitet vokse frem til denne livets allerhøjeste indstilling, eftersom det er en urokkelig kendsgerning, at intellektualitet ikke kan eksistere uden at vokse? Og må denne vækst ikke føre sønnen lige ind i denne faders bevidsthed og gøre ham til ét med almagten? Og må intellektualiteten, efter at den er

nået frem til erkendelsen af denne almagt som sit ophav og fader, ikke fortsætte sin vækst ind i udødeligheden, ud over tidens og rummets grænse og opleve sig selv som identisk med selve evigheden? Til hvad skal den ellers vokse, hvad skal den ellers kunne underlægge sig? Og ser vi ikke i verdensgenløseren Jesus Kristus et væsen, der har lagt denne vækst bag sig og er blevet ét med den altbestemmende magt i universet eller verdensaltet? Måtte ikke almindelige små menneskelige fortrædeligheder, menneskenes spe og spot, svinde bort som dug for solen over for dette altovervældende kosmiske udsyn, denne dybe forening med almagten?

Hvad betød et fysisk legeme i denne forbindelse, hvor det gjaldt om intet mindre end at vise menneskene det evige „Noget“, den guddommelige ånd og bevidsthed, som havde skabt det legeme, de nu martrede? Måtte ikke legemet sønderrives, for at den ophøjede ånds overlegenhed kunne blive en kendsgerning? Hvordan skulle en så umådelig overlegenhed over for død og lemlæstelse kunne demonstreres uden denne korsfæstelse? Et væsen kan jo sagtens

være lykkeligt og lovprise Faderen, når ingen smerte, ingen undergang, ingen korsfæstelse truer.

5. KAPITEL

Den virkelige åndsoverlegenhed er ét med den ægte ydmyghed

Vi ser i Getsemane denne vældige åndsoverlegenhed, der kun kan blive til virkelighed der, hvor et væsen har oplevet almagten som en faders kulminerende kærlighed. Vi så Jesus blive stillet over for mørket. Vi så, han blev stillet over for korsfæstelsen, og vi så, at han et øjeblik vaklede under udsigten til dette uundgåelige mørke, og at han bad til sin Fader: „Er det muligt, da fri mig for denne kalk“. Sveddråber blev til blod. Han var så meget i de ufuldkomne menneskers kød og blod, at denne frygt måtte komme. Det var hans fysiske faders og moders ufærdige tilstand, han her kæmpede med; thi hans egen åndelige tilstand var for længst hævet over mør-

ket og dødsfrygten, hvilket han havde vist ved mange andre lejligheder.

Og vi ser da også, hvorledes denne hans egen sjælsstyrke og hans kærlighed til sin guddommelige Fader hurtigt overvandt mørket, og at en lysende engel viste sig for ham. Det var i denne stund, at den mest ophøjede, den reneste og den mest ydmyge af alle bønner første gang fødtes på et menneskes læber. Med ordene: „Herre, ske ikke min, men din guddommelige vilje!” afsluttedes denne krise, der i hele sit forløb er den mest fuldkomne model på åndens sejr over materien, historien nogen sinde har åbenbaret.

Fra det øjeblik denne bøn var fuldbyrdet, var lidelsen og mørket ikke længere noget problem for Jesus. Med vældig sjælsstyrke gik han igennem korsfæstelse og død, og i stedet for, som mange den gang troede, at afslutte sit liv, påbegyndte han det i den stund først for alvor. Med hvilken jubel er hans livshistorie ikke siden da gået hen over verden. Uophørligt har hans ånd virket iblandt os. Hans ord har været åndeligt brød for utalte millioner, og der findes næppe en time på døgnet, hvor hans navn

ikke er på utalliges læber.

Men hans ord har større dybder, end de fleste endnu forstår. Ved sin væremåde sigtede han ikke imod at blive en guddom for menneskene, et væsen ingen evnede at efterligne. Tværtimod brændte hans sjæl efter at forkynde mennesket, at væremåden - gerningen - var vigtigere end alverdens skønne ord. „Der kommer ingen til Faderen uden ved mig”, simple ord, som er udlagt i det uendelige, og som dog blot siger: „Der kommer ingen til min guddommelige Fader uden ved min væremåde. Jeg er modellen på „Guds billede”, i hvilket mennesket skal skabes!”

Ved sin egen væremåde fuldbyrdede han i Getsemane Have det åndelige fundament, der aldrig skal forgå. Kun den, der her følger ham, vil urokkeligt kunne være forbundet med almagten - for alle andre vil der vente et nyt Getsemane forude. Livsmålet for ethvert levende væsen såvel som for ethvert samfund, enhver nation, race eller folk vil derfor være dette, at overvinde ethvert truende Getsemane og derigennem urokkeligt være forenet med den altøverstrålende guddommelige vilje. Der

hvor dette sker, vil „himmeriges rige“ uundgåeligt være inden i det enkelte menneske såvel som i nationen.

6. KAPITEL

De bristede forhåbninger
forvandles i „Getsemane“
til de nye muligheds vej

Hvad skal det moderne menneske da gøre, når det befinder sig midt i sit eget livs mørkeste stund, midt i sin egen „korsfæstelse“, sit eget sammenbrud? Det skal mobilisere hele sin intellektuelle kraft, for derigennem at finde vej til Guds vilje, Guds mening med den oplevede smerte. Gør mennesket dette, vil det ligesom Jesus vinde sejr over mørket.

Til den, der i sit eget livs dybeste smerte formår at give afkald på sin egen vilje til fordel for Guds vilje, vil der altid blive sendt en engel i den mørkeste stund. Og Guds vilje følger man lettest der, hvor man giver afkald på det, som har frembragt

Getsemane. Det kan være tabet af et lille barn, en ægtefælles død, det kan være oplevelsen af utroskab og svigten af den, man elskede højest. „Getsemane” har mange måder at vise sig på. Men for dem alle gælder det, at de kun kan overvindes ved at indstille sig på det uundgåelige. Det skete kan ikke blive usket. De forhåbninger, der knyttede sig til det, der bristede, det man mistede, må man slippe.

Af hele sin kraft må man søge frem til de muligheder, ens ændrede skæbne rummer. I samme øjeblik man lægger hele den oplevede smerte i Guds hånd og gør sig fri af angsten og frygten, af hadets og bitterhedens nedbrydende kræfter, da træder en lysende engel ind i vor aura, og Guds nærhed vil føles så intenst, at frygten og sorgen forlader ens sind.

Livsglæden begynder på ny at arbejde i blod og nerver, thi i lyset af Guds vilje forvandler selv den dybeste smerte, den dybeste ydmygelse sig hurtigt til den varmende og livgivende velsignelse, der er hvert eneste fuldbyrdet åndeligt kredsløbs guddommelige frugt.

(Bearbejdet af Erik Gerner Larsson).

GETSEMANE HAVE

1. kap.	Den fysiske begivenhed	51
2. "	Den åndelige begivenhed	53
3. "	Den enkeltes „Getsemane“, vej- en til indre balance	56
4. "	Kristus er den urokkelige mo- del på menneskets overvindelse af mørket	58
5. "	Den virkelige åndsoverlegenhed er ét med den ægte ydmyghed .	61
6. "	De bristede forhåbninger for- vandles i „Getsemane“ til de nye muligheds vej	64